

ĐỐI THOẠI VỀ HẠNH PHÚC

*Riêng tặng bé Bảo Quân,
vì đã tin câu chuyện này có thật*

- Chú cho phép cháu ngồi đây một chút nhé?

Thanh giật mình nhìn sang bên cạnh. Một con bé khoảng mười tuổi, đang co ro vì lạnh, tay thọc sâu vào túi chiếc áo khoác cũ, mắt nhìn Thanh chờ đợi. Thanh lảng lảng dịch sang một bên nhường chỗ cho nó trên ghế đá rồi lại dăm dăm nhìn về phía xa.

Phía trên cao bên phải, nơi ánh sáng cuối ngày đang chiếu có đám lá đã úa vàng. Vậy mà hai tháng trước, Thanh thầm nghĩ, khi mình với Dung qua đây đám lá đó vẫn còn xanh. Xa hơn nữa là đám mây xám giống như cụ già đang vác bị lạng lẽ đi.

- Chú cũng chờ nhìn thấy nó bay à?

Con bé nói, Thanh quay sang nó và bây giờ Thanh mới thấy nó có cái nhìn thật chăm chú.

- Cái gì bay? Cháu nói đám mây phải không?

Con bé ngạc nhiên:

- Đám mây nào, cháu định nói con gà mà?

- Chú có thấy con gà nào đâu, đến cả chim cũng chẳng thấy nữa là...

Con bé ra dấu:

- Chú ngồi xích lại chỗ cháu chút nữa đi. Đây, chú nhìn xem đằng sau chòm cây kia kìa...

Thanh nghiêng đầu về phía nó tìm kiếm, vài sợi tóc của con bé bay lất phất vào mặt Thanh. Hóa ra đấy là con gà bằng đồng đứng trên đỉnh nhà thờ lớn trong vùng. Nhưng đặc biệt là ngòi ở đây, các vòm cây che lấp nóc nhà thờ, chỉ có riêng con gà nhô lên thành một vệt mảnh, đơn độc trên nền trời chiều.

Thanh bật cười:

- Này cháu ơi, con gà đó bị gắn chặt trên ấy mà!

Con bé trả lời, giọng nghiêm túc:

- Đây là người ta không nói cho chú biết. Mẹ cháu bảo cứ ngồi ở đây nhìn mãi, đến một ngày nào đó con gà nhất định sẽ bay lên, lượn quanh một vòng và nhảy múa.

Rồi nó thì thầm:

- Nếu ai thấy con gà bay lên, người ấy sẽ hạnh phúc.

Có nói từ hạnh phúc có vẻ trang trọng quá làm Thanh phải nhìn nó hồi lâu.

- Cháu cần hạnh phúc để làm gì?

- Chú biết không, bố và mẹ cháu hay giận nhau lắm. Mỗi lần như vậy cháu bị bắt đi chơi. Nhưng cháu lại lên gác, cháu nghe bố bảo: "Sống với cô tôi chẳng hạnh phúc chút nào!", còn mẹ nói: "Làm sao có hạnh phúc được với những người như anh!"...

Nó nói tiếp, mắt nhìn xuống, chân đung đưa, giọng hơi buồn:

- Sao người ta cần hạnh phúc thế hả chú? Cháu không biết tìm ở đâu nên cháu ra đây. Con gà mà bay lên là cháu có hạnh phúc đem về.

Thanh định cười ý nghĩ ngộ nghĩnh của nó, nhưng giọng nó tin tưởng quá nên Thanh không muốn làm nó thất vọng:

- Thế chiều nào cháu cũng ra đây sao?

- Không chú à, chỉ khi mẹ đến nhà ngoại. Mọi người nói chuyện, còn cháu chạy ngay ra đây.

Cả hai lại im lặng. Con bé tiếp tục theo dõi con gà đồng, còn Thanh nhìn về phía đám mây có hình cụ già, đám mây giờ lại giống một đàn bò đang đi. Chiều lên chậm chậm, các dãy phố phía dưới chân đồi đã lên đèn. Thanh bỗng muốn nói chuyện với con bé:

- Chú cũng chờ nhìn thấy hạnh phúc đây, nhưng mà khác với cháu. Khi mặt trời lặn, những tia sáng cuối cùng có thể màu xanh, màu xanh ngọc thật kỳ diệu. Và ai nhìn thấy nó một lần trong

đòi, người ấy sẽ thật sự hạnh phúc.

Thanh thấy vui vui khi con bé có vẻ tin lắm, đôi mắt nó long lanh, nó dịch lại gần Thanh:

- Dễ thấy tia sáng xanh đỏ không chú?

- Ồ không cháu à, hàng trăm lần, thậm chí hàng nghìn lần mặt trời lặn mới thấy một lần. Nhưng một lần là đủ. Hạnh phúc hiếm lắm cháu.

Thanh cười một mình, cười vì những ý nghĩ vu vơ, rồi nghĩ thầm: "Kể từ khi chia tay với Dung mình đâm ra suy nghĩ vớ vẩn..."

Con bé nhìn Thanh, giọng thông cảm:

- Chú cũng cần hạnh phúc lắm sao? Chắc bố mẹ chú hay giận nhau lắm hả?

- Chú cũng như cháu, chú cần hạnh phúc cho người khác.

Thanh chợt thấy buồn, nghĩ đến Dung, không biết rằng mình nói thật hay dối nữa.

- Sao họ lại không tự tìm hả chú?

Thanh bối rối:

- Cả con gà của cháu lẫn tia sáng xanh của chú không ai thèm nhìn đâu. Bởi vì...

Thanh ngẫm nghĩ tìm lời rồi tiếp:

- ... bởi vì họ không biết ngồi chờ. Mà muốn có hạnh phúc dứt khoát phải biết chờ đợi, như cháu đấy. Nhất định là cháu sẽ nhìn thấy con gà bay lên và sẽ có hạnh phúc, và cả chú nữa - Thanh cười.

Con bé nói, giọng tin cậy:

- Còn một cách thấy hạnh phúc nữa đó chú. Cháu đọc trong truyện "Cô bé bán diêm". Chú biết truyện đó không?

Mặc dù đã đọc vài lần câu chuyện của Andersen, nhưng Thanh muốn nghe con bé kể lại câu chuyện đó một lần nữa trong buổi chiều bình yên này. Chiều cứ lên, con bé cứ say sưa kể, cố sao cho giống lời văn trong sách. Nó kết luận:

- Chú tìm một bao diêm, ngồi trong tối rồi quẹt lên, chú sẽ thấy hạnh phúc. Cháu phải xin mãi mẹ mới cho cháu một bao diêm đấy.

Nó chìa cho Thanh xem bao diêm của nó. Thanh cầm lấy, hóa ra chỉ là bao diêm Hòa Bình thông thường, còn mới, cánh hoa mai vàng trên nền xanh lá cây. Con bé nói tiếp giọng thất vọng:

- Cháu lên gác rồi quẹt những năm cây. Lửa đốt bỏng cả tay, cháu chỉ lóa mắt mà không thấy gì...

Thanh mân mê bao diêm, an ủi nó:

- Có lẽ tại cháu có nhiều hạnh phúc rồi đấy.

Và Thanh chợt hiểu rằng chính trong cái hành động quẹt diêm và chờ mong thấy được hạnh phúc trong ánh sáng nhỏ bé của nó chứa đựng một thứ hạnh phúc lớn lao hơn. Hạnh phúc không từ việc bắt buộc thấy con gà bay lên nhảy múa, hay việc may mắn thấy được tia sáng xanh. Hạnh phúc thật sự là đã ngồi trong chiều thu yên tĩnh này, đã chờ đợi và đã hy vọng. Nghĩ đến đó Thanh cảm thấy lòng mình ấm lại vì có con bé cùng ngồi bên.

Bây giờ thì mặt trời đã xuống, vài vì sao lấp lánh. Cả hai lại im lặng, dường như cả hai hiểu rằng điều kỳ diệu chỉ xảy ra trong không khí tĩnh mịch của buổi chiều.

Bóng tối lan rất nhanh, chuông nhà thờ điểm thông thả. Có tiếng phụ nữ gọi to:

- Linh ơi! Con đâu rồi?

Con bé giật mình nói khẽ:

- Mẹ cháu gọi đấy. Thôi cháu phải về. Cháu chào chú.

Thanh cũng thì thầm, không hiểu vì sao giọng lại thiết tha:

- Cháu sẽ quay lại nhé! Chú sẽ chờ cùng với cháu.

- Nhất định cháu sẽ đến, nhất định... - Con bé kêu lên trong tối rồi chạy đi.

Thanh dõi theo rất lâu về phía con bé vừa đi và mất một lúc mới nhận ra mình chưa trả nó bao

diêm.

- Mình sẽ quay trở lại đây mà, phải trở lại chứ, nhất định... - Thanh nói to vào bóng tối.

Trời đột nhiên lất phất mưa. Thọc sâu tay vào túi cho đỡ lạnh, Thanh theo lối mòn xuống phố.

Gần 8 giờ tối Thanh mới về đến nhà. Khu phố cúp điện. Thanh mò mẫm mãi mới tìm thấy cây nến bám đầy bụi nằm sâu trong hốc tủ. Bao diêm trong túi vẫn còn ấm hơi tay, Thanh định quẹt rồi nghĩ sao lại thôi. Trút hết bao diêm ra bàn Thanh chậm chạp đếm thầm trong tối, hai mươi ba que tất cả.

Thanh nằm lăn ra giường nhìn lên trần nhà tối đen:

- Ít quá, mình mà quẹt thì mất thêm một chút hạnh phúc của con bé.

Thanh lại cười một mình trong tối.